

Kommissionen henviser i den forbindelse til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har antaget, at en person, der er påvirket af alkohol, og som på grund af sin adfærd og handlemåde udgør en trussel mod den offentlige orden eller den pågældende selv, kan frihedsberøves for at beskytte offentlighedens eller den pågældendes egne interesser, herunder personens helbred eller personlige sikkerhed. En sådan frihedsberøvelse er omfattet af artikel 5, stk. 1, litra e (se Litwa mod Polen, dom af 4. april 2000).

Kommissionen har overvejet, om man i lovtæksten burde begrænse adgangen til *frihedsberøvelse*, således at frihedsberøvelse alene undtagelsesvis vil kunne finde sted. Baggrunden herfor er, at frihedsberøvelse må anses for det mest indgribende middel, og at dette kan tale for at understrege, at frihedsberøvelse kun bør ske i særlige situationer.

Frihedsberøvelse kan imidlertid dække over en lang række af indgreb lige fra meget kortvarige frihedsberøvelser på stedet til indbringelse på en politistation og anbringelse i venterum. Frihedsberøvelse kan således dække over situationer, som den frihedsberøvede vel knap nok selv vil opfatte som en frihedsberøvelse, f.eks. hvis politiet af hensyn til en persons sikkerhed kortvarigt tilbageholder denne for at holde ham væk fra et farligt sted, f.eks. i forbindelse med tumulter under afholdelse af sportsarrangementer.

Politikkommissionen har endvidere henvist til, at det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip indebærer, at muligheden for at frihedsberøve personer under alle omstændigheder er begrænset til situationer, hvor et sådant indgreb står i et rimeligt forhold til den fare, der søges afværget ved indgrebet. Hertil kommer, at politiet normalt kun må frihedsberøve personer, hvis andre og mindre indgribende midler er virkningsløse.

Politikkommissionen har således på denne baggrund ikke fundet behov for at fastsætte yderligere begrænsninger i muligheden for at foretage frihedsberøvelse af personer.

Dog bør der efter kommissionens opfattelse fastsættes udtrykkelige begrænsninger i varigheden af en frihedsberøvelse. Således foreslås en udtrykkelig regel om, at en frihedsberøvelse skal være så kortvarig som mulig og så vidt muligt ikke må udstrækkes ud over 6 timer.

Baggrunden herfor er, at frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse alene kan ske med henblik på at afværge fare for de i bestemmelsen nævnte politiretlige beskyttelsesinteresser (orden og sikkerhed). Frihedsberøvelse efter bestemmelsen kan således ikke ske med henblik på efterforskning eller iværksættelse

af strafferetlige foranstaltninger, og behovet for en (fortsat) frihedsberøvelse vil dermed som udgangspunkt ophøre samtidig med, at den konkrete fare er afværget. Kommissionen forudsætter i den forbindelse, at der som udgangspunkt kun kan blive tale om at overskride fristen på 6 timer i forbindelse med aktioner med frihedsberøvelse af et større antal personer, hvor den tid, der vil medgå med transport til politistationen, registrering og identifikation af de frihedsberøvede, i praksis ikke vil gøre det muligt at overholde fristen.

Kommissionen har i den forbindelse anført, at det kunne overvejes at etablere en indberetningsordning for alle frihedsberøvelser, som udstrækkes over 6 timer.

Politikkommissionen har herudover fundet, at bestemmelsen bør indeholde udtrykkelig hjemmel til, at politiet kan skaffe sig *adgang til ikke-frit tilgængeligt sted* uden retskendelse.

Kommissionen lægger i den forbindelse afgørende vægt på, at politiet i en række situationer kan have umiddelbart behov for at skaffe sig adgang til ikke-frit tilgængeligt sted for at afværge fare for ordensforstyrrelser eller fare for sikkerheden.

Behovet for, at politiet kan skaffe sig adgang til et ikke-frit tilgængeligt sted, kan efter kommissionens opfattelse opstå i en række forskellige situationer. Det kan være i forbindelse med ulykker eller uheld, ved kemikalieudslip fra en virksomhed, gasudslip fra en lejlighed eller brud på vandrør i en beboelsejendom mv., hvor der ikke er andre personer til stede, som på forsvarlig måde kan tage hånd om situationen. Det kan også være i forbindelse med husspektakler, hvor det er nødvendigt, at politiet skaffer sig adgang til private hjem, fordi det kan befrygtes, at nogen ellers lider personlig overlast.

Kommissionen har i tilknytning hertil bemærket, at kommissionen er opmærksom på, at hensynet til, at politiet kan skaffe sig adgang til et ikke-frit tilgængeligt sted, skal afvejes over for væsentlige hensyn til privatlivets fred og boligens ukrænkelighed. Kommissionen har derfor overvejet, om man i lovtæksten skulle begrænse adgangen til et ikke-frit tilgængeligt sted således, at politiet alene vil kunne skaffe sig adgang i helt særlige situationer.

Henset til, hvornår politiet, jf. ovenfor, kan have behov for at skaffe sig adgang til et ikke-frit tilgængeligt sted, finder kommissionen det imidlertid rigtigst ikke at foretage en sådan begrænsning i bestemmelsen, idet adgangen i så fald vil få en teoretisk undtagelsespræget karakter, som ikke fuldt ud vil afspejle det praktiske liv.